

## Emlékbeszéd dr. Korach Fülöp felett.

Felolvasta: Dr. Teschler Antal.

---

Mélyen Tisztelt Uraim!

Tegnap mult egy éve, hogy örök nyugalomra kísértük kar-  
társunk, Dr. Korach Fülöp hült tetemét. Megszűnt dobogni szive,  
mely embertársaiért oly nemesen érzett; megmeredtek kezei,  
mellyel annyi kint, szenvedést enyhített.

Korach Fülöp dr. született 1843-ban Sirokán, Sáros megyé-  
ben, jómódú gazdasági bérlő szülőktől. Szülői gondos nevelésben  
részesítették. Ama kevés izraeliták egyike volt, kit szülői már a  
múlt század ötvenes éveiben tudományos pályára szántak, arra  
neveltek. Iskoláit, a gimnáziumot Lőcsén végezte jó eredménnyel.  
Orvosi tanulmányait Budapesten kezdte. Itt hallgatta egy éven  
át Lenhosékot. Majd Bécsbe került, hol Hyrtl, Brücke, Roki-  
tánszky, majd Skoda, Oppolczer, Dumreicher és Billroth tanít-  
ványa volt. Braunt és Arltot is hallgatta. 1870-ben lett dr. medi-  
cinae s még ez év tavaszán magister chirurgiae s obstetriciae.  
Már orvostudor korában félesztendőt Bécsben töltött még, hogy  
tudását különböző kursusk hallgatásával gyarapítsa. Ez időben  
különösen Widderhoffernél foglalkozott hosszabb ideig behatóan  
a gyermekgyógyászattal. Belső ismeretekkel s tapasztalatokkal  
gazdagon 1870. őszén Szepesolasziban telepedett le mint magán-  
orvos. 1872-ben választatott meg a hernádölgyi járás orvosává.  
Mint ilyen, Iglón telepedett meg, mint járásorvos itt működött  
életfogytáig 36 éven át. Hivatását s hivatalát mindig pontosan  
lelküismeretesen végezte. Mindjárt pályája kezdetén különösen  
kitüntette magát az 1873-ban kerületében is dühöngött kolera-  
járvány alkalmából, mint hivatását ismerő, kötelességét teljesítő,  
önfeláldozó, bátor orvos. Különösen e járvány alkalmából férkö-  
zött közel a néphez, vette be magát a nép szívébe, mely nép  
az elhunytban igen széles rétegekben tisztelte s szeretete orvosát,  
jótévőjét, miben nemcsak bő tudása s jó szíve segítette, de ama

körülmény is, hogy születésénél s neveltetésénél fogva is ismerte a nép nyelvét, természetét s észjárását. Kiterjedt praxisnak örvendett, hitsorsosai körében kivált, kik benne fajuk tudását tisztelték s becsülték. Említett consiliáris praxisa az egész Szepességre terjedt ki, de szívesen vették jó tanácsát Liptóban és Sárosban is igénybe.

Kitűnő kartársnak ismertük mi orvosok is s becsültük benne szerénységgel s egyszerűséggel párosult öntudatát. Sohasem játszott vele a hiúság, a feltűnési viselkedés mániaja, sohasem szállta meg a pénz ördöge. Nem imádta a pénzt, jóformán becsét sem ismerte, ami pedig duplán számítható be érdemül, mert önhibáján kívül igen sokszor kelle a pénz nyomasztó súlyát éreznie, tehát viselni. Gentleman, gavallér volt e nemes érzésű férfiú egész életében. Mint már említettem a boldogult jónevű s jómódú kiterjedt bérloccsalád ivadéka volt, mely jövedelmének nagy részét ő rá s tanulmányaira áldozta. Mikor fordult a kocka, jó rokonai közismert jó szívére, áldozatkészségére appellálva, oly nagy anyagi áldozatokba sodorták, melyek majdnem anyagi vesztét okozták. Emberül felelt meg önként magára vállalt kötelezettségeinek. Egy egész emberéletben át dolgozott megfeszített szorgalommal s kitartással, hogy a mások tartozását törlessze. Az utolsó rátát röviddel halála előtt fizette le. Meghalt vagyontalanul, szegényen, mint ahogy nehéz pályáját megkezdte, szegényen, de azon boldogító tudattal, hogy mindig humánusan, tisztességesen cselekedett.

1871-ben Olasziban kelt egybe Rosenthal Ernesztin úrnővel, élete hű párjával, kivel 37 évig élt zavartalan boldogságban. Frigyüket nem áldotta meg az Ég gyermekkel. De gyermekének tekintette ő iglói hitközségét, melynek egyik megteremtője volt, gyermekeinek tekintette különösen a helybeli izr. iskolának szegény tanulóit, kiknek — mivel az iskolaszék 30 éven át iskolaszéki elnöke — valóságos, minden áldozatra kész apja volt. nemes jó szívét áldják szegénysorú hitsorsosai, kiknek megélhetéséről számtalan esetben ő gondoskodott, mivel nem volt a Szepességen kulturális, humánus cél, intézmény, melyért a boldogult ne lelkesedett volna, melyért áldozatot nem hozott volna.

Egyesületünknek 1872 óta hű tagja volt s alig volt ülésünk, melyen részt ne vett volna

Nehéz hivatása dacára állandó, jó egészségnek örvendett az erős szervezetű férfiú. Csupán 1895-ben döntötte ágyba hat hétre polyartritise, melyből teljesen felgyógyult.

Múlt év tavaszán influenzában betegedett meg, melyből többé kilábalni nem tudott. Emésztési zavarai okozójául egy a porta hepatitis táján fejlődő malignus tumor volt megállapítható, mely bélvérzés folytán 1908. október 25-én vetett véget áldásdús életének 65 éves korában.

Temetése 1908. október 26-án ment végbe a közönség óriási részvéte mellett. Ott volt városunk környékének színe-java, hitfelekezeti különbség nélkül. Sirjánál egyesületünk nevében Dr. Lorx Sándor, megyénk tisztí főorvosa, egyesületünk elnöke búcsúztatta a boldogultat, méltatva annak érdemeit.

Áldott legyen emlékezete!

---